

KOMAR

Entered as Second-Class Matter at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 15. — ŠT. 15.

NEW YORK, AUGUST 1, 1907. — 1. VEL. SRPANA, 1907.

VOL. III. — LETNIK III.

JEDNOSTAVNO SREDSTVO.

Devica stara, napol živa
Zdravnika vpraša, kaj naj stri:
"Tako sem silno razburljiva,
Posebno, kadar se mrači.

Ko svet ves v spanju sladkem
sniva,
Jaz čujem — ker se mi zazdi,
Da neki mož se tiho skriva
Pod posteljo — in mi preti."

Zdravnik odvrne: "Te nadloge
Vas rešim, če je sam hudir.
Odžagajte vse štiri noge
Pri postelji — pa bode mir."

Vsak po svoje.

Neki petek prideta v gostilno jud
in kristjan. Jud prebira jedilni list,
potem pa naroči ribe s solato.

Kristjan pomišlja malo, potem pa
naroči prešičevo pečenko.

Jud ga nekaj časa opazuje, potem
pa pravi:

"Vidiš, jaz sem jud, a sem naročil
ribo. Ti si pa kristjan, a ješ pečenko
na petek."

Kristjan se obrne malomarno proti
judu in pravi:

"Veš kaj, prijatelj? Kadar bodeš
ti toliko časa kristjan, boš tudi jedel
pečenko."

Lahko rečeno.

Avtomobilist: "Pomoč, pomoč, jaz
padam . . ."

Ribič: "Tepec neumni, pa ni treba,
kdo te pa sili!"

Račun.

A.: "Jaz tehtam 160 kilogramov!"
B.: "Beži, beži! Kaj si znorel? Kje
si se pa tehtal?"

A.: "Nikjer! Tehtala se je pa mo-
ja žena in ona tehta 80 kilogramov..
torej, ker je ona moja polovica, teh-
tam jaz dvakrat toliko!"

Oproščen skrbij.

"Mati, ali bode ostal moj bratec
vedno dve leti mlajši od mene?"

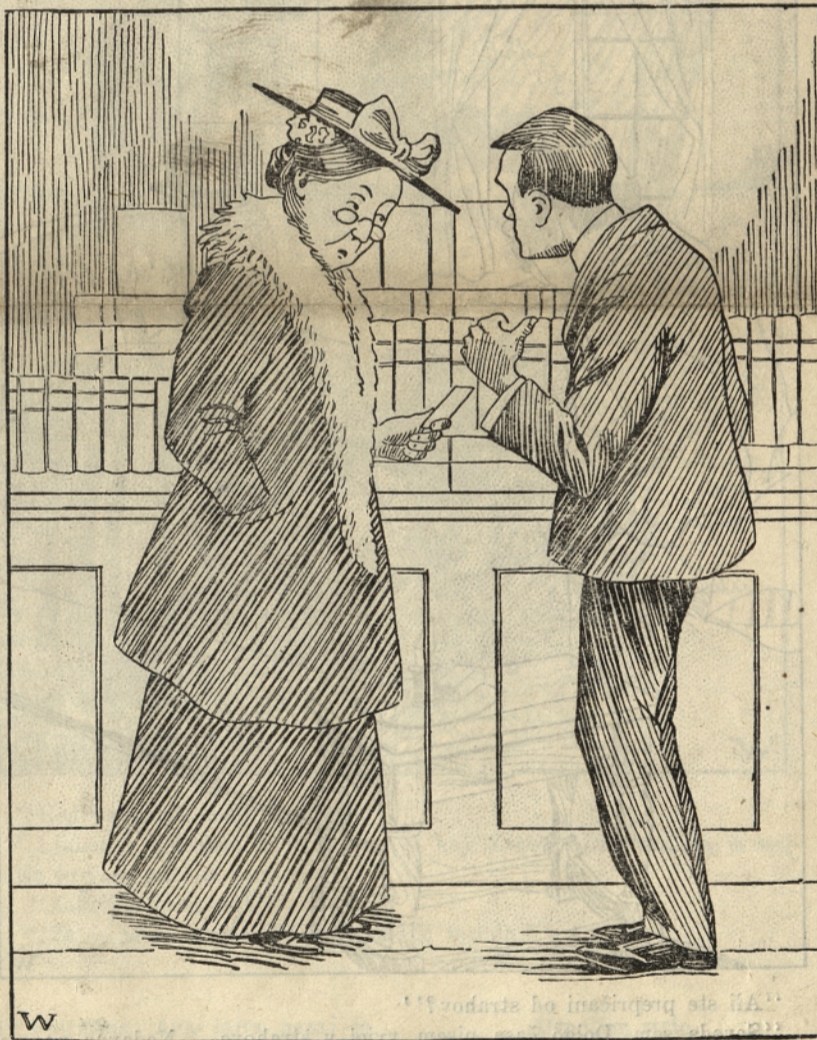
"Da."

"To je dobro!"

"Zakaj pa?"

"Zato, ker ga bodem vedno lahko
pretepel."

Bolj drži.

Ženska: "Ali imate knjigo: 'Kako se dobi ljubimec?'"
Prodajalec: "Da. Kakšno hočete, trdo ali mehko vezano?"
Ženska: "Oj — trdo zvezano trdo, da bode bolj gotovo držalo, če
kterega dobim."

Otročja logika.

Petletni Tonček je na trgu v New
Yorku, ko je deževalo, vprašal očeta:
"Kdo pa zliva dež iz nebes?"

Oče: "Bog!"

Tonček: "Zakaj pa?"

Oče: "Zato, da raste žito na polju,
trava na travnikih in sadje na vrtu."

Tonček: "Čemu pa potem dežuje
tudi tukaj na trgu?"

Se nikdar ne ustreže.

Ravnatelj zaporov (jetniku, kateri
je bil obsojen na petintrideset let in
jih je že triindvajset prežal): "Na
povelje kralja se vas pomilosti za dve
leti."

Kaznenec: "Tako? Saj pravim,
revez ostane vedno revež. Nam se
ne privoščiti slaviti niti jedne petin-
dvajsetletnice."

Paglavec.

Neki paglavec je šel v pekarno in
tam vprašal, če imajo kaj starih že-
melj.

"Seveda jih imamo!" je odgovoril
pek.

"No, torej pokažite jih, da vidim,
koliko jih je!"

Pek, misleči, da je paglavec poslan,
da pokupi stare žemlje, je spravil
skupaj vse stare žemlje, ki jih je imel.
Bilo jih je cel kup. Tedaj mu je pa
paglavec zasolil:

"Vidite, kako ste neumni! Zakaj
niste te žemlje prodali, dokler so bile
sveže? Kaj boste sedaj z njimi?"

Seveda je takoj na to zdirjal.

Naravno.

"Po poroki sta se odpeljala takoj
z avtomobilom na ženitvanjsko po-
tovanje."

"Tako? Kje sta pa prebila potem
svoje medene tedne?"

"V bolnici."

Zasoljeno.

Nekdo je bil dejal: "Če bi vsi
norei molčali, bi na svetu vladala
grozna tišina!"

A prijatelj mu je odgovoril: "Te-
daj bi pa ti moral p.vi umolkneti!"

Med zamorci.

Hči: "Oče, v čem se pa ločijo hu-
dobni duhovi od angeljev?"

Oče: "Po barvi. Angelji so črni
kot mi, hudobni duhovi pa beli."

Urban, konjski mešetar. Ne svetga Olieša dan.

Muj ljub Komar:—

Oh, ti ne vajiš, kku sm jest teab — al em reč, kku s ti mean h sree pr-rastu. Kuadr sm in kuadr huadm, zmieraj imam teabe pret sbuo kukr sviet Jüre lintverna. Zvečier, k griem spat, se nate spumnem. Milu se m zezdi, de me žiu krst ne obrajta kukr ti. Večkrat m grie žie toku ne juak, de prpravm ěrcul, de b uajn souzie loviur Polej s pa pravm:

“Urban, babe juakajo, mozie pa kounejo, kdr jm naj kaj prou.”

In toku zečnem še jest bentet, pa m je priece lažje.

Ljub Komar, teab se potuažm bl kukr tiehnte u spoudnice. Če zečnem kaj tam jamrat, pa praujo:

“Šnops püste, pa buad kukr so ldie ne pa kukr krave.”

Jest muarem moučat. Gasput muar-jo žie vajdt, de sm bl krauje suarte, k so štedierane.

Muj ljub Komar, teab se narlažje potuažm. Pa ne smajš reč:

“Urban se samu tdaj potuaže, kdr m soudu zmanka.”

O ne, jest se teab tuid toku potuažm in t tuid zeupam, de sm dns süh ku kresiuna guaba.

Jest sm mislu, de buam ostou zmieraj u grade, de buam s kujne mšietu in lpu ne jago hodu. Pa kaj čmo, če naj toku. Urban obrača, Bug pa prevrača.

K smo tistga medvajda prpeal u Ribneo, sm uprašou:

“Al em jt še po kojne?”

“Nč več,” so reakle u grade. “Dovol je an medvd.”

“Hm, kaj pa buamo s kujne? Trije so še u štale.”

“Nezaj se jh pele.”

Kaj sm tu? Sfurou sm jh s štale in rinu prte lončarjem, kjer sm jh biu küpu.

Ka mislte, de je tu ktier uzet nezaj? Usak je rieku:

Se jo hoče znebiti.

“Kaj se je pa tamle zgodilo? Ali je kdo v vodnjak padel?”

“Da. Žena nekega kmeta.”

“Ali je treba radi tega tako vpiti? Reši se je jednostavno, pa je konec.”

“Prijatelj dragi; to ne gre kar tako. Sosedje so že zato, toda...”

“Kaj toda?”

“Njen mož ugovarja.”

“Kar bajže, kar je predanu je predanu.”

Prpealeu sm jh spiet nezaj, pa m jh najso tajle dt u štalo.

Kaj em ž nime? Šu sm vprašat šintarja, če m da kaj zajne. Šintar pa je zeriežou, de se m ne manjka u ribnške doline tach kujn, k so zestuajn in po ktiere muare jt.

Toku sm s nekopou ano skrb več ne glavo. Vođu sm jh čez dan ne gmajno past, ponoč sm jh pa pod an kozue prvezovu.

Jest b jh biu držou, k b ne blu hmal anga sima. Toku sm s pa mislu: “Luas jh buaš ne tuo al drugo vižo.”

Pršu je simajn dan. Jest sm jh ne use itru postavu ne kuajnske plac in čakou, kdu jh buo pršu zbierat, a use zestuajn. Ldie so hodile memu, smjal so se, jest sm pa netihem klieu.

Kaj je videl.

“Ali ste prepričani od strahov?”

“Seveda sem. Dolgo časa nisem vrjel v strahove. Nedavno pa me vzbudi ponoči neki čuden šum. Dvignem se, pogledam — in videl sem v svojo grozo — dvoje nog brez drugega telesa. Kar mrzel pot me je oblil. Hu — kako sem prestal tisto noč, še danes ne vem.”

K je blu žie ksnu, sm se obrnu prte eierkve in zdihnu:

“Ti ljub sviet Štiefan, k s biu Türke udaru s kurjo slepoto, de najso muagle jt nepraj, daj, udare kašnga človajka, de buo vidu debiele konjne nemast süheh. Jest t rad use oblibm, kar čš.”

Al mislte, de se je sviet Štiefan kaj zmajnu ze mijo prošno? Kaj še! Prajd je pršu še kakšn človk memu, polej naj blu pa nobenga več.

Pa kaj em. Štiefane ne smajm zemiert. Jest sm m že tülku oblibm, dau pa še nikdar nč, de m rajs naj muagu pomagat pr narbule uale.

Kar m pađe u glavo: kaj pa, k b jh eganje kpil! Ne mlake so s sijeme klüsame. Prubajmo. Prubat praujo, de naj grajth, desi so tiehnt druge majnege.

Odviežem jh in jh peleam h ceganam.

“Al küpte tele kojne?” uprašam.

Pršu je najkaj eganu. Trije so prjiele usak ano klüso za ujdzo, drug pa so jh zečiel z gajžleme negajnet. —

Udrihale so ku po snopajh. Ka mislte, de se je ktier premknu? Zlumka! An sam, k sta ga dva tiepla, se je ankat nezaj ozru, k je mislu mande, de ga kašn brienel grize.

“Hodi, brate,” so reakle eeganje

Kar sriečam Kokotca, ktier me uprašša: —

“Kam pregajneš ta klüseta?”

“Ne gmajno jh žeanem. Nevajm kam ž nime. Zetu jh buam kar zepuadu pa püstu.”

“Düša mija, tu ne grie. Prvé ne smajš pstt ževal same, de ne budo kašne škuade neriedle. Drugč pa muarjo anga imt, ktier skrbi zajneh. Če jr pstiš, buoš gvišnu zeprt in nezaj jh buoš muagu uzet.”

“Kaj em pa neredt?”

“Vajš kaj? U Lbleane je an mesar, k se m prav Kopač. On kpüje stare kojne ze miesu in jh kal precej dobru plačuje. Peal jh ke!”

“Strajla — tale pa naj neumna. Kaj pa misleš, kütku buam dobiu zajne?”

“Par cenarju t ne fali.”

“Zlumka — kku b jh pa poslou ke?”

“Kaj jh buaš pošilou — sam jh žene, buo narbule. Greduač s še malu pogliedaš svajt in tisto bajlo Lbleano. Pa puatne list muaraš imt.”

“Puatne list? Kaj pa je tu?”

“No, t buam pa po domače povajdou, de buoš vajdu: fihpos.”

“Zekaj m pa priece po kranjsku ne povajš. Kej ga buom pa dobiu?”

“Pr pürgrmajstre.”

“Griem pa priece pujn.”

Obrnu sm mrhe in jh ulajku neraunast pret pürgrmajstravo hišo. Tam sm šu nuatr in rieku:

“Dajte m an fihpos ze mije tri kojne.”

Pürgrmajstr s je du rokuo ne ujsta in rieku:

“Sapramš! Ka imaš kar tri kojne?”

“Savajde. Vajste u Lbleano jh peleam h tistme, k ima kuajnsko mesnico. On jh buo ubu.”

“Hm, ampk puatne list al kukr ti pravš fihpos je samu za zdrave žvali.”

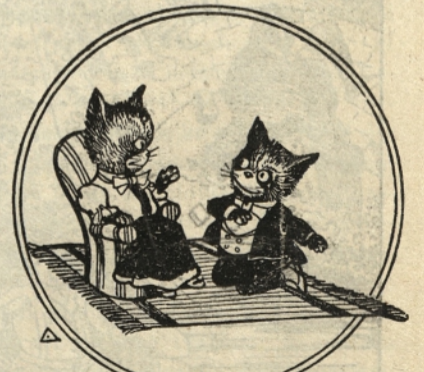
“No, ka naj so mije mrhe zdrave? Če so malu kümrne, naj nč zetu. Sa najste tuid vi debiel, pa ste useglih zdrave.”

“Naj buo no.”

Neriedu m je list, al kukr praumo fihpos. Kojne sm prbu čez nuč ne gmajno, de se dobru nežruo.

Drugü itru sm biu ne use itru žie pokonce. Štanfelc m je šienkou ano

Za uzor.

Maček: “Tukaj je moje zvesto srce, ktero te bode vedno ljubilo.”

Mačka: “Ali mi oblubiš, da bodeš vedno in povesod pokoren meni?”

Maček: “Da. Obljubim ti tudi, da se hočem sam pretepsti tiste dneve, v kterih bi ne dobil nobene po grbi od tebe.”

in m dal kojne. “Naš kojne so zarje prte tijem. Le poglied!”

Švrknu je anga; rajs se je strajla toku dajlou, ku b tu poskočt.

Kaj em pa zdaj? Predau jh ne buam, šintar jh neače, u grajščino jh neačjo, pstet jh ne smajm — tu je več ku satan.

Ujezlu me je toku, de sm skleanu, de buom klüseta pealeu kar un, pa jh buom püstu.

U te majnege jh ulajčem po trge.

staro plahto. Pogru sm jo ne tistga kojne, k je še narveč kazou in pognou. De b s bl postavu, sm šu jezdti.

Toku se ulajčemo ane pu ure dealč do Brajga. Meane je zečielu toku najkaj u križe bolet. K se spravm z mrhe, pa vidm, de imam kapital vouka. Mrha je imajla tako hrbtenico, ku ana prou fajm ostrnica. Prmajvier reačem, de b ne biu toku rajnen, k b biu müžler jezdu.

K pruabam jt, pa ne grie. Taka grinta se me je neredila, de sm se kumaj premikou.

Kaj čm! Tak ne muarem do Lbleane. Kaj če b malu pruabou z vodu.

Rajs griem do vodie in siedem vajno. Dobru m je sturlu. Čez pu ure sm biu žie tülku bul, de sm se lhu gibou.

Šu sm spiet počas nepraj. Vidu sm pa priec, de ne buo ně z jezdejnem.

Žie čez šiest ur pridem do ane vasi pred Vielkeme Laščame, k se j prav Rajtje. Do ke je lie dobre dvaj ure hoda, ampk mi, tu se prav jest in kojne smo hodil šiest ur, k najsmo posiebnu nagle suarte.

Tam sm se prvč ustavu in tu iz dvajeh uržahu: prvč sm biu žeja, drugč sm se tu pa malu pomedit pret tisto hišo, kier je biu ranek Lajustek rojen.

Ranek Rajustek je biu, kukr vajste, jaku vealk in učen muaž. On je spisou tisto lajpo povajst ot Krpana, k je imu ano tako kobilo, kukr so mi je kojne. Polej je pa tūd pajsmo dajlou, pa ne vajm glih ktiere. Mean se zdi, de je tista neguava:

Ura bije,
Majsec sije,
Jest pa leažat ne muarem več.

Toku je ta prva štrofa. Drüge so m pa žie use pale z glavie.

Ne hiš je tabla s zlatme črkame, kier je metierlh popisanu, kdaj, kej in zekaj se je rodü. Rat b jo biu prebrau, pa sm biu špajgle dama pozabu. Tokou vesoku pa ne vidm.

Prpeleu sm tūd sije tri mrhe in jim rezkazou use. Šlu jm je toku do srea, de sta zečielu dva priec drajmat.

Usmiljenje.

“Uboga ura. Oče so te nosili trideset let, pa nisi bila še nikdar v zastavljalnici. Danes — oh — danes, četrti dan odkar te imam, greš prvič.”

Polej smo jo spiet galoperal do Vielkh Lašč. Tam sm se malu pomüdu pr Kočievvari, polej pr Grebeance, pr Žuške in še pr ane dvajeh. Use Vielke Lašče so pršle zijet mi je konjne. —

Pecirkrihtar so reakle:

“Tach pa naj u našem pecierke.”

“Kaj u vašm pecierke,” sm riekü, “še sam ceasar najma tach.”

In prtrdt so m muagle use.

U Laščeh se najsm tu medt, ampk sm šu hitru nepraj. Pr sviet Trejcie sm se učas mdiu, denes se pa najsm tu. —

Rajdou sm jo gor prte Rašce, kier e biu tist rojen, k je krivo viero imu. Ime sm žie pozabu, samu tülku vajm, de m je blu Primož imie. Ta vas je od

na, zepuadu sm sija tri kluseta nua-tr in jh najsm ně prviezou. Mislü sm se: —

“Caju dan žie huadmo. Če ste mrhe toku spočíte, de se vam ne ljub leažat, pa špencierajte kukr gaspoda po majste.”

Šu sm lepu u hišo, neruaču ze jst in ze pt, polej sm pa poklicou mater biertino. Dougu sva se majnila in pila. K je blu žie okul anajste, sm pa riekü:

“Mate, ze denes buo dovol.”

Glih toku reačem teab, ljub Komar, in te zegvišam, de se hmal spiet oglasm. —

Adija. Sriečnu.

URBAN.

Najdaljši termin.

“Kaj pa delaš, mali Amorek?”
“Ljubezen oddajam, če jo hočete vi kaj. Zagotavljam vas, da je najboljša in vam jamčim zanjo.”
“Zakoliko časa pa?”
“Za — jeden mesec. To je najdaljši termin.”

tedaj nesriečna. Ana lajta nezaj je toku pogorajla, de je ratou še kamn pepeiu. Pravjo, de je blu tu an kuas ane štrafngce, jest pa ne vrjamem. Praj je blu use lesienü, zdaj je pa lepu zidanu. Ta najma nobene table, kej de se je rodü. Pa kaj čmo.

Racale smo polej nepraj do Trjaka. Tam sm se ustavu pr prajerje, tam, ku smo se zmieraj ustauleale, dokler naj blu še ajzenpona.

Kar milu se m je sturlu, k sm vidu, kku je use tihu. Praj so bli nuč in dan furmanje, zdaj je pa nuč in dan ně. —

Štala je taka velika, lajpa, pa praz-

Usmiljen stric.
Neki stric je zapustil bratovemu sinu vse premoženje pod pogojem, da si pusti vsako leto na dan njegove smrti izdreti jeden zob. Stric je bil prepričan, da bo de bratov sin na ta način mislil z žalostjo in bolestjo nanj.

Dober vzrok.
Učitelj: “Zakaj te ene bilo večeraj v šolo?”
Učenec: “Sem bil bolan.”
Učitelj: “Kaj ti je pa bilo?”
Učenec: “Hlače sem imel raztrgane.”

Prijazna.

Gospodinja: “Če bi vas moj mož kaj nadlegoval, ga kar pošteno zavrnite, razumete?”

Dekla: O, nič se ne bojte — dve ima že, po vsakem lieu jedno!”

Otročje.

Lizika: “Teta, kje ste bili tako dolgo?”

Teta: “V kopališču.”

Lizika: “Koliko časa ste, pa bili v kopališču, teta?”

Teta: “Šest tednov.”

Lizika: “Pfuj, teta, kako ste morali biti umazani, da ste se tako dolgo časa prali!”

Iz šole.

Učiteljica: “Jožek, imenuj mi kak viden predmet.”

Jožek molči.

Učiteljica: “No Jožek! Vendar mi bodeš mogel povedati, oziroma imenovati kak predmet, kterega vidiš?”

Jožek: “Moje hlače!”

Učiteljica: “Pravilno! Zdaj mi pa imenuj še kak neviden predmet?”

Jožek (obotavljajoč): “Vaše hlače!”

Po otročje.

Mali Francek je moral moliti vsak dan svoje molitve.

Neki večer kleči posebno dolgo. Materi se zdi to čudno in ga vpraša: “Francek, zakaj pa klečiš danes toliko časa?”

“Molim za ves teden naprej, da mi ne bode treba vsak dan posebej”, odvrne mali modrijan.

Iz vojašnice.

Kaprol: “Škoda, regrut Potlačen, da se ne more tvoje neumnosti ohraniti v špirtu za vse čase!”

Daljni sorodnik.

Green: “Kako je to, da se imenujeta vidva daljna sorodnika, ko vendar vsi vemo, da sta brata?”

Breen: “To je tako: Nas vseh je bilo dvanajst otrok. Jaz sem najstarejši, ta pa najmlajši! Ali ni to oddaljeno?”

Ni treba gledati.

Natakar: “Neroda! Drugokrat glejte, kam sunete.”
Gost: “Čemu? Saj vas zadenem tudi, če ne gledam.”

“KOMAR.”

Edini slovenski humoristični list v Zje dinjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:

FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New York 25 centov več.

“KOMAR.”

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.

Issued every 1st and 15th day of month.

Editor and publisher: FRANK KRŽE.

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and New York 25 ct. more.

Črešnja.

Ne moremo baš reči, da je bil Jernej Pikec velik posestnik ali premožen človek. Imel je le par njivic in pa rodoviten vrt, kterege je po trikrat v letu kosil, potem pa še popasel. Tudi denarja ni bilo toliko, da bi mogli reči: Pikec je bogat. Pikec ni bil bogat, a imel je vedno par desetakov skritih v zidu pod opeko.

Pri hiši ni pravzaprav ničesar nedostajalo. Jedli so kot pri najboljšem kmetu in oblačili se pravitako. Par njivic je kaj skrbno obdelala njegova žena, ktera je redila vsako leto poleg čade v hlevu lepega prešička. Pikec je delal kaj malega, pospravljal in urejeval vedno toinono. Ljudje so govorili: Piku se ne godi slabo. Dela le za kratek čas. — In prav so imeli. Pikec se ni nikdar spotil pri delu.

Odkar so zrastle otroci, je bilo še bolje. Jože in France sta postala čedna, vzorna fanta. Poleti sta delala doli v hrvatskih gozdih, o sveti Tereziji pa sta se vračala domov in popolnila Pikčev kupček v zidu, če ga je medtem zmanjšala kaka potreba. Tudi hčerka Nežka je po-

K razmeram v Boise.

Stric Sam: “Sakra — nisem mislil, da bodem imel radi dveh besedij (nezaželjeni državljani) toliko trublja!”

stala čedno dekle. Dokler je hodila v šolo, je bila slabotna, bolehana. Večkrat je Pikec gledal za njo, ko je šla med zastavnimi tovaršicami v šolo, in vzdihnil: “Najbolj bi bilo, če bi jo Bog vzel.”

Ko pa je opravila šolo, začela so naenkrat rdeti vedno bleda lica. Rastla je in se razvijala tako, da je Pikec večkrat mrmral:

“Tako, tako! Prej sem jo pošiljal k Bogu, zdaj jo pa ne dam.”

Vsak človek ima v življenju nekaj, čemur posveča prav posebno skrb. Tudi Jernej Pikec je imel to “nekaj”, kar je bilo tembolj čudno, ker se ni mož nikdar ogreval za kako stvar in se nikdar jezil. Vedno polahko in za vse jednako.

To Pikčevo “nekaj” je bila visoka, košata črešnja, ktera je rastla kakih dvajset korakov od hiše. Zakaj in kako se mu je priljubila, ne vemo. Nekteri pravijo, da je to edino drevo, ktero se mu je prijelo, ko-

dež. Če se je le zaoblačilo, stal je z namrdenim obrazom pred hišo in gledal gori v oblake. Ko se je po deževju zasmajalo žarko solnce, razjasnil se je tudi njegov teman obraz.

Najvoč dela in skrbi pa je imel Pikec, ko so zorele črešnje. Prijetno so se zibale med temnim zelenjem in vzbujale nepremagljive želje v sreih vaške mladine.

To so prežali nanjo! Če je Pikec le zmaknil pete, že se je švignil kol na drevo, odbil vejico s črešnjami, ktero so paglavci pobrali in stekli.

Ej, to je Pikec upil in godrnjal! Pretil jim je z debelo leskovko, ktere se pa otroci niso nič kaj bali. Saj so vedeli, da Pikčev stric nikdar ne tečejo, oni so pa vendar tako urni in skočni, da bi jih sam veter ne dohajal.

Kljub vsem pretečim nevarnostim pa je Pikec vendarle obvaroval svojo ljubljeno pred večjimi nesrečami.

Zavr neno.

Mali: “Ali niste vi brat tistega Janeza, kateri je bil neumen kot noč?”

Frakar: “Da. Tudi on vas je po znal in mi je večkrat privoedoval od vas.”

Mali: “Tako? Kaj je pa rekel?”

Frakar: “Rekel je: dokler nisem tega poznal, sem mislil, da sem jaz najbolj neumen, zdaj pa vidim, da moram prepustiti njemu to čast.”

likor jih je cepil. A reči moramo, da je bil lahko ponosen. Tacega lepega, košatega in tako rodovitnega drevesa ni bilo v celi vasi. Polovico drevesa so bile belice, polovico pa črnice. Kadar so zorele v polnih šopih, so se marsikteremu vaščanu cedile sline.

Ta črešnja je imela torej velik del Pikčevega srca. Pozimi jo je po vsakem metežu otresel z dolgim drogom, da bi ne zlomila kaka veja. Ko je spomladi zacvetela, presedel je Pikec cele ure pod njo, štel cvetove v posameznih šopih in opazoval pridne bučele, ktere so brneč letale od cveta do cveta.

Tedaj je vznemirjal Pikec vsak

Leto za letom so prišle večinoma vse črešnje v njegove roke. Nikomur jih ni pustil obirati. Sam je zletel kot dvajsetleten fant z velikim ključem na drevo, obiral sad in pripogibal previdno veje. Če se mu je ktera ponesreči zlomila, zabilelo ga je prav na dno sra. Potem jih je lepo odbral: to se proda, to se sne, to pa posuši.

Leto za letom je šlo jednako, a za Pikea je bilo, kot bi bilo vsako leto novo. Le letos se je primerilo nekaj, kar je bilo osodepolno za dolgoletno ljubimko črešnjo.

Lepo je kazala, kot druga leta. Črešnje so zorele, otroci so nagajali. Pikec je stražil z debelo leskovko —

saj pravim: popolnoma kot druga leta. Le nekaj je bilo več, in sicer v toliki meri, da je bilo Piku — odveč.

Ko so začele zoreti črešnje, zapazil je Pikec mekega dne, da dobivajo dve vejici rumeno perje. Dolgo je ugibal, kaj bi bilo temu vzrok, na posled pa se je potolažil s tem, da jih je najbrž črv prežrl.

Nekaj dni zatem pa opazi precej odlemljenih mladik na tleh.

“Kaj za vruga!” godrnja, pristavi lestvo in leze na drevo. Kaj je to? Tukaj je lep vršiček popolnoma razklan. Malo sape, pa se odlomi. Začne opazovati posamezne šope. Tam je polovico črešenj potrganih — vse zrele so vzete, le zelene in napol zrele se še gibljejo v solncu.

Ko se je Pikec plazil zopet proti tlem, je bil prepričan, da ima črešnja velikega in nevarnega sovražnika — pravzaprav prijatelja, a prijatelj njegove črešnje je njegov sovražnik. Predno je bil na tleh, je še dozorel sklep v njem: tega moram imeti!

Stražil je s podvojeno pridnostjo, a vse zastonj. Dannadan so rumele nove mladike. Ker je podnevi vedno on pod črešnjo, se mora vršiti tatvina ponoči. Hm — ponoči pa ne more stražiti. Da bi prenesel postelj semle pod črešnjo in spal na prostem — to ni zanj. Njegove noge ne prenesejo tega. Še v sobi ga prime večkrat krč, če je kolikortoliko hladna noč.

Kaj pa, če bi hodil zdajpazdaj na stražo? Tudi slabo. Oni se lahko potuhne, pa spleza na drevo, kadar odide on v hišo.

Toda nekaj mora storiti. V tem prepričanju gre nekega dne v gozd in nareže največjega trnja. Z veliko težavo ga spravi domov, pristavi lestvo k črešnji in ga naveže krog in krog debela. Tako je viselo grozeče ob deblu, da bi ne mogel po Pikčevem prepričanju sam vrug na črešnjo.

Narobe.

“Ti, ali ni to čudno pri petelinih? Kdo jih neki obudi, da pojejo na vse jutro?”

“Za sosedovega vem, za druge pa ne.”

“Pa povej od sosedovega.”

“Ta začne peti vselej, kadar se vrača njegov gospodar domov.”

Drugo jutro je Pikec prvič klel po letih. Trnje je bilo kot prej, pod črešnjo pa vsepolno obranih vejic. Trdo je hodil okrog debla in priporočal neznanega tatu s takimi izrazi rogaču, da bi moral priti ponj, če bi bilo le polovico uslišanega.

Nekako potolažen je odšel Pikec v sobo in sklenil, da bode sam stražil do polnoči. Čepel je ob deblu, dokler ga ni začel preganjati krč v noge.

“Naj bode. Zdaj moram iti”, godrnjal je. “Saj ga danes ne bode.”

Vlekel se je v sobo in spal do jutra. Zjutraj pa je videl pod črešnjo svež spomin baš tam, kjer je on najrajši sedel. Trta, ktera je držala trnje, je bila prerezana, trnje pa razmetano.

“To je več kot satan!” upil je Pikec kot bi mislil počiti. “Kaj naj storim?”

Dolgo je premišljal, potem pa je šel v prodajalno in kupil več klopov drobne vrvice. S to je zlezal na črešnjo, zvezal med seboj več vej, potem pa jo je speljal v hišo. Pri njegovi postelji jo je pritrtil na velik zvonec.

“Tako”, pravi, ko sede ves utrujen. “Danes se bodeš pa sam izdal. Jaz ti že pokažem!”

Mimil je dan. Zdajpazdaj je potegnil močnejši veter, veje so se zazibale, v sobi nad posteljo pa je zapel zvonec. Pikec je slonel poleg in opazoval. Kratki so bili udarci, zato se je lahko takoj vedelo, da je od vetra. Mel si je radovoljno roke in mrmral:

“Ali danes, ali pa nikdar ne!”

Začelo se je mračiti. Veselega obraza je hodil Pikec po hiši, mencial si roke in priganjal:

“Le pojdimo spat, mogoče bomo morali kmalu vstati.”

Potihnilo je vse. Globoko dihanje je kazalo, da Pikčevi domači že spe. Le stari Pikec je čul. Zatiskal je oči in poskušal zaspati, a kar ni šlo. Tako je nekako razburjen.

Počasno tiktaka stenska ura. Odabila je polnoč. Baš začno peti petelinje, ko se nad Pikčevo glavo oglasi zvonec. Pikec dvigne glavo in zre proti oknu. Temno je. Nič ga ne

Skušnja.

Gospod: “Kakor veste, sem jaz posestnik menezarije. Ker mi je poginil lev, hočem jednega izmed vas napraviti za leva. Zdaj pa prosim, gospodje, da odprete usta in se začnete dreti da vidim, kateri je sposobnejši.”

Dober spomin.

Dečko: “Farmer, ali ste videli kje mojega brata?”
Farmer: “Seveda — tamle je bil pri vodi, če se prav spominjam.”
Dečko: “Kdaj je pa to bilo?”
Farmer: “Pred — pred — dvema leti.”

Sest anek.

“Dragi rojaki! Kaj naj rečem, dosti ste mi že dali, zelo dosti, a zagotavljam vas, da še davno ne — dovolj.”

mika iti iz gorke postelje. Ah, malo vetra je bilo.

Kar zazvoni zvonec v drugič, potem pa neprenehoma trepeče. Kot bi gorelo, plane Pikec pokonci, zbudi ženo in hči — sinova sta bila na Hrvaškem —, potem se pa obleče za silo. Iz kota izvleče veliko sekuro, žena zgrabi za burklje, hči pa nese veliko verigo seboj.

Polagoma odpro vrata in stopajo po veži. Zvonec še vedno brni.

Zunaj so. Pikec pogleda na črešnjo. Šumi, kot bi bila sapa. A ne maje se cela, ampak samo nekaj vej, tiste, ki so najbolj polne. Tudi nekaj črnega vidi. Tat je, to je gotovo.

Tiho se približajo deblu. Naenkrat zareži stari:

“Ti lopov tatinski, ti — ali te imam? No, nočaj pa obračunamo za vse skupaj. Če bodeš jutri še gledal beli dan, bo sreča za-te. Takoj doli!”

Na črešnji postane vse mirno. Pikec prime par kamnov, jih vrže na drevo in upije:

“Takoj doli, drugače te zbijem kot vrabca!”

Še vedno ničesar. Zdaj zgrabi Pi-

kec več polen, gre malo od drevesa in začne lučati.

Naenkrat se zasliši vzdih.

“Ali sem te zadel, vrag? Le čakaj, to je šele začetek. Zdaj pride — — —”

“Oh, pustite me, stric, naj grem sam doli!” se oglasi nekdo na drevesu.

“Dobro! A takoj, drugače ti pošljem še par polen!”

Polagoma se začne gibati tista temna točka na drevesu. Gre od veje do veje, potem pa zdrsne ob deblu na tla.

“Ne gani se mi, drugače te presekam s sekuro kot vraga!” grmi Pikec.

“Oh, stric — — —”

“Nič stric! Pogledj zamahmeno sekuro. Če se mi le ganeš, ti jo zapodim v glavo. Dalje v hišo!”

Polagoma gre tat pred Pikcem, ta pa tih za njim s sekuro.

V hiši prižge žena luč. Pikec mu posveti prav pod nos in se začudi:

“Aaa — Janez, ti si tisti lump? No — — —”

“Odpustite za enkrat. Saj — — —”

“Kaj za enkrat vse drevo si mi spridil. Ti prejmeš svoje plačilo. Za danes te zvežem, jutri pa te ženem

naravnost v sodnijo. In po vasi pojdeva, da bodo vsi ljudje vedeli, kdo si in kak si!”

“Oh, ne storite tega! Vidite, jaz bi vam bil lahko ušel, a nisem hotel, ker sem vedel, da ste me spoznali, predno sem bil na tleh. Potem sem šel z vami, da vam povrnem oziroma da se pogovoriva.”

“Kaj? Pogovoriva? Nič pogovoriva! Ti si tat. Kot tacega te mora spoznati vsa vas, da veš.”

“Oh, kaj bodo rekli oče, mati — — — Veste, da mi ne smete storiti tega. Letos se ženim in — — —”

“Kaj mi vse to mar! Ti si tat in ostaneš tat. To mora zvedeti vsa vas in od tega me ne odvrne živ krst.”

“Stric!”

“Kaj stric! Nič stric! Jaz ne maram biti tatu stric!”

“Stric, pomislite vendar, da napravite lahko sramoto svojemu — — —”

“Kaj sramoto? Ti si sramota! Tebi jo napravim! Za danes te zvežem in zaprem v svinjak.”

“Pustite mi vendar govoriti. Pomislite, da napravite lahko sramoto svojemu zetu.”

Pikec ga pogleda. Zdi se mu, da ga je kdo obliil z mrzlo vodo. Zdaj pogleda njega, zdaj svojo hčerko Nežko, ktera opazuje molče ta prizor. Konečno se zazre v svojo hči in molči. Ta je malo zarudela. Ta-le Zalokarjev Janez ni slab fant. Dobre hiše je in nič bi se ne ustavljal, če bi prišel in rekel: “Dajte mi vašo Nežko za ženo.” Ampak črešnje — hm — pa saj je bil on tudi mlad in si mora priznati, da mu je sosedov vrt bolj dišal kot domač. In kdo bi naposled zameril mladini. Ta nalašč nagaja.

Dolgo premišlja Pikec, potem pa pravi:

“Janez, če misliš kaj glede Nežke resno — potem — — no potem bi se dal pogovoriti.”

“Obljubim vam. To je moja roka!”

A tako.

Obiskovalec: “Sosed, vi ste torej postali pridni in ne hodite več v gostilno. Koliko časa se pa že držite tega sklepa?”

Sosed: “Ne vem — čakajte no — pondeljek — torek — — —”

Njegova žena: “Kaj se zmišljuješ in ugibavaš. Gospodu pokaži hrbet. Če se poznajo še plave lise, ni še minilo štirinajst dni, če se pa več ne vidijo, je pa že minilo.”

“Janez”, pravi Pikec, “dosti jeze si mi napravil, a ti vse odpustim. Od zdaj zanaprej pa te samo prosim, da prideš podnevi na črešnjo in ne ponoči.”

Tisto noč je šel Janez potolažen domov, stari Pikec se je pa tudi pomiril toliko, da je rekel: No, navsezadnje je prav tako. Obljubila sta si med seboj, da ne zineta o tem dogodku nobene besede.

Mesec dni pozneje je bilo. Deževnemu dnevu je sledila viharna noč. Vihar je tulil zunaj, vihar je razsajal tudi v sreu sicer tako mirnega Pikeca. Kdo bi se ne jezil, kdo bi se ne ljutil! Take obljube tistega Janeza, taka bodočnost — vse je končano, vse uničeno.

Kot strela z jasnega neba ga je zadela novica, da je odšel Janez v Ameriko, njegova hči pa je ostala, kar je bila — dekle.

Celo popoldne je hodil Pikec ne-strpno, kot bi nekaj pričakoval. Ko se je zmrčilo, vzela je tisto sekuro na ramo, s katero je pretil svoječasno Janezu.

Dolgo ga ni bilo. Med viharjem so se slišali enakomerni, zamolkli udarci, potem pa silen šum in ropot. Kmalu nato se je vrnil Pikec ves truden in potan.

Ko se je drug dan zasmejalo krasno kot steklo prozorno jutro, ležala je Pikecova ljubica košata črešnja — posekana na tleh.

Prekomot.

Žena: “Če bi bila jaz ti, bi na vsak način pomagala nesti te zavoje svoji ženi, če bi bila tako slabotna kot sem jaz.”

Mož: “Kako naj ti pa pomagam? ali ne vidiš, da imam obe roki v žepu?”

Pravi uzrok.

“Kaj ti je zdravnik zapisal, ker ne moreš spati ponoči?”
“Prašek zoper mrčes.”

Po poroki.

Žena: “Ali nisi rekel, da zaslužiš petdeset dolarjev na teden?”

Mož: “To je že res, da jih zaslužim, dobim pa jih samo dvajset.”

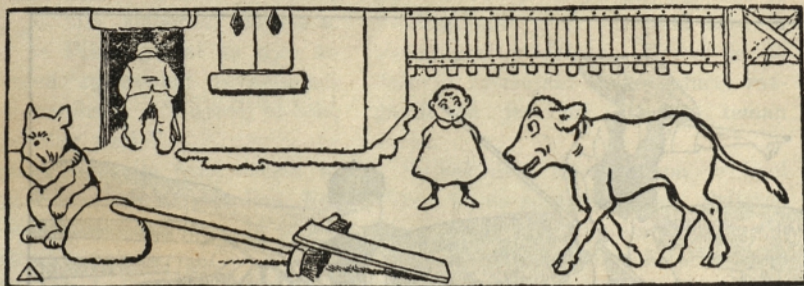
Po uzoru ljudij.

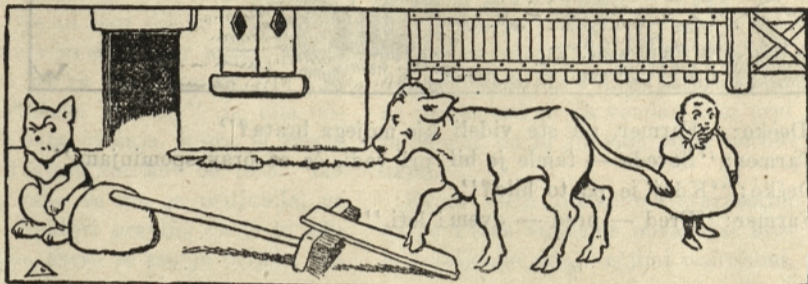
Petelin: “Koklja, kako je to, da imaš tako malo piščet?”

Koklja: “Vsako leto manj. Danes so preslabi časi, da bi se postavljala z veliko družino.”

Kaznovana radovednost.

Tele prvič gre iz hleva,
Dirja, skače in drvi,
Zre ga Francek mali čudno,
Maje z glavo in strmi.

Zdaj je našlo neko desko,
Lepo stopa kar po nji.
To je Franekova igrača,
Baš zato se tak drži.

Kar prevaga se omelo,
Tele udarec hud dobi.
Francek zadovoljno gleda,
Na ves glas se zdaj smeji.

Trpeč mož.

Mož (jezno): “Ženske so vse jednake. Žena upije, kadar kaj rabi, polletna hčerka pa vselej nekaj rabi, kadar upije.”

Otročje.

Pepček: “Mati, ali streljajo ljudje leve in tigre?”

Mati: “Seveda.”

Pepček: “Zakaj pa?”

Mati: “Zato, ker uničujejo ovce in goveda.”

Pepček: “Mati, zakaj pa potem mi mesarjev ne streljamo?”

Po pravici.

“Kot sem slišal, se je tvoja jezična sestra poročila. Kaj pa je njen mož?”

“Kaj je? Obžalovanja vreden človek.”

Prošnja za odpustanje.

Mati: “Rudolf, teti se vendar ne reče, da je neumna. Takoj pojdi k nji, prosi jo za odpustanje in ji reci, da ti je žal.”

Rudolf gre in prosi: “Ljuba teta, mati so rekli, da mi je žal, ker te prosim za odpustanje, da si neumna.”

Drugo iz družega.

Učitelj: “Iz česa je napravljena tvoja obleka?”

Učenec: “Iz sukna.”

Učitelj: “Iz česa se dela sukno?”

Učenec: “Iz volne.”

Učitelj: “Kdo daje volno?”

Učenec: “Ovca.”

Učitelj: “Od ktere živali imaš ti torej obleko?”

Učenec: “Od strica, samo malo prenarejena je.”

Vsaj nekaj.

“Oh, oh, oh!”

“Kaj pa je?”

“Zob me boli.”

“Saj si bil vendar pri zdravniku. Kaj ti je pa zdril potem?”

“Pet dolarjev.”

Otročje naziranje.

Mati: “Ali vidiš zamorca? Ves je črn.”

Sinček: “Mama, zamorski dimnikarji so pa beli, kaj ne, ker so navadni zamoreci črni.”

On hoče.

“Ali vrjameš, da zamore biti bogat človek srečen?”

“Tega ne vem. Če pa mi preskrbiš dovolj denarja, hočem rad poskušati.”

Po svoje.

Gospod (slugi): “Kako to? Jaz sem vam velel, da idete po zdravnika, a vi ste pripeljali živinozdravnika!”

Sluga: “Seveda! Saj ste dejali, da imate oslovski kašelj!”

Snubitev.

Snubač: “Spoštovani gospod, prišel sem vas prosit za roko vaše hčerke!”

Bankir: “Pa vam je li znano, kako je moja hčerka nesrečna? Ona namreč nima rok, ker so ji bile odrezane na operaciji še ko je bila mala. Sicer pa dam moji hčerki dvestotisoč dolarjev dote!”

Snubač: “Spoštovani gospod, prosim vas torej za — za nogo vaše hčerke!”

Materina tolažba.

Mati: “Zakaj prihajaš tako pozno iz šole?”

Ivanček: “Zaprto sem bil, ker nisem mogel najti Moskve na zemljevidu.”

Mati: “To ni vendar nič čudnega. Moskva je pogorela že leta 1812. Naravnost grdo je od učitelja, da zahteva od tebe nemogoče stvari.”

Prepozno.

Nekega zdravnika pokličejo k nekemu delavcu, in sicer ponoči. Ker ima zdravnik drugi nujnejši slučaj, opravi najprvo tega in gre k delavcu po sedmi uri v jutro.

Ko ga zagleda delavčeva žena, odkimuje z glavo in pravi:

“Prepozno!”

Zdravnik se prestraši in vpraša: “Tako? Zakaj mi niste pa naznanili tega? Kdaj je pa umrl?”

“Saj ni umrl, ampak na delo je šel.”

Praktična žena.

Žena: “Ti greš zdaj k brivcu, kaj ne? Prav. Vzemi no krompir seboj in ga olupl medtem, ko te bo strigel.”

Iz predavanja.

“Podnebje je v Afriki popolnoma tako kot v Evropi, samo zime ni, pa poletje je bolj vroče.”

Nov hrib.

Suhec: “Gospod, jaz vam svetujem, da umrete kje v okolici New Yorka.”

Debeluh: “Zakaj pa baš tukaj?”

Suhec: “Ker imamo tako malo hribov.”

Komarjev opis človeške glave.

Kaj je glava? Glava je glava. To je pribita resnica, ktere ne morejo ovreči ne Komarjevi prijatelji ne sovražniki.

Glava je najvišji del človeškega telesa, dokler je namreč človek trezen. Če se ga pa preveč nalezje, potem zamenja glava svojo vlogo z nogami.

Glave so različne. Pred vsem ločimo "trde" in "mehke". Trda glava je podobna jekleni blagajni. Kakor je ta trdna napram vsem uplivom od zunaj, prav tako je trda glava "zaplankana" proti vsemu. Zastonj ji pripoveduješ, zastonj se trudiš, da bi kaj spravil v njo.

Tej nasproti je mehka glava. Ta je dovzetna za vse. Podobna je mehkeemu "putru", kterege se vse prime. Ta glava je dobra za raznovrstno učenje, slaba pa je za uplive, ktere zapusti za seboj kako poleno ali smrekovec.

Poleg trde in mehke glave ločimo še dobre in slabe. Dobre glave so zelo obratane in so tako redke, kot dobri gospodarji. Vendar pa se morajo vpoštovati tudi slabe in sicer zato, ker so v veliki večini na tem božjem svetu.

Če je kaka glava trda in zajedno slaba, ima časten naslov: buča. Seveda mora biti tudi velika, če se hoče ponášati s tem odlikovanjem. Če pa ima glava poleg omenjenih dveh lastnosti še to, da je majhna in drobna, tedaj ji pripade šarža: butica. Obe vrsti so izredno dobro zastopane med nami.

Izredno debelim glavam pravimo tudi mernik.

Kakor se ločijo glave po zunanosti, pravtako se ločijo tudi po notranjosti. Pred vsem moramo omeniti takozvane prazne glave. Te so najslabše na svetu.

Za temi pridejo tiste, ktere imajo natlačeno vsebino slabše vrste. Pred vsem pride upoštevanje slama. Kot je znano, je slama že sama na sebi nekaj slabega. A ta slabost se še pove-

ča, če pride slama v glavo. Poleg navadne slame se upošteva še arovec, žaganje in drugo.

Nektere glave imajo zelo čudno vsebino. V življenju dobimo večkrat ljudi, kteri trdijo, da imajo v peti to, kar imajo drugi v glavi.

Glava včasih tudi zraste. Kadar nas boli, zdi se nam, da je dvakrat tolika kot po navadi. Če malo polumpamo, se glava zredi. Zdi se nam namreč izredno težka. Najlažja je tedaj, kadar pride v dotiko z zemljo. Koliko revežev vidimo, kterih glave so take, da se jim noge šibe in da se zaletavajo zdaj na to, zdaj na ono stran. Če je kriza še hujši, zgubi človek vse obzire in leže, oziroma pade, kjer omaga. Ko se dovolj izprazni, se pojavi takozvan maček, kterege je treba pregnati, ker je v resnici zelo neprijeten. Najbolj se boji kislobe. Drugi pa zopet trdijo, da se najrajši umakne, če se človek ravna po pravilu: klin s klinom.

Pred vsem, kar zapazimo na glavi, omenjamo najprej lase. Lase imamo iz več vzrokov: prvič, da vemo, kje je vrh glave, drugič, da vemo, kam moramo posaditi klobuk, slamnik ali namreč izredno težka. Najtežja je tekapo. Kadar se človek že tako privadi klobuku, da ga ne more nesti več drugam, kakor baš na glavo, poneha potreba las. Zato vidimo toliko starejših ljudi brez las.

Lasje so dolgi, kratki, ali jih pa sploh ni. Navadno so v obratnem razmerju s pametjo, to se pravi: čim manj pameti, toliko več las. Dolge lase nosijo ženske, pesniki in glasbeniki. Kratke pa navadni ljudje. Brez las so starčki in otroci. Največji reveži so dolgi, ženski lasje, ktere obdelujejo z vsemi mogočimi orodji. Ka-

dar posebno nagajajo, se jih pokori z razbeljenimi kleščami.

Lasje so različne barve. So črni kot oglje, beli kot sneg, rumeni kot zlato, rdeči kot ilovec, rjavi kot lisica. Najlepši lasje za človeka so tisti, ktere vidi v ogledalu.

Lasje so ščetinasti, kravžlasti in volni. Ščetinasti so lasje neovrgljiv dokaz človeške "žlehnobe", volni pa so znamenje pridnosti. Kadar postanejo moškim lasje predolgi, nesejo jih svečano k brivcu, kteri poreže tisto, kar je odveč.

Lasje so nečutiljivi deli. Navadno leže pohlevno. Le kadar se človek prestraši, začno ustajati, da privzdigujejo klobuk.

Najbližje las je čelo. Čelo je nekako merilo vsebine človeške glave. Visoko čelo je znamenje duhovitosti in nadarjenosti. Gladko čelo je znamenje veselja in zadovoljnosti. Brazdato čelo izraža skrb ali pa — slabo navado.

Ljudje zelo obratjajo čelo. Kdor ima revščino za njim, kaže večkrat s kazalcem nanj.

Pod čelom so oči. To je najlepši in najpopolnejši del človeški. Ni jih treba umivati, a so vsejedno vedno čiste. Ne dajo se opravljati. Še celo pred seboj ne trpe nobenega okrasja. Vendar pa je tudi v tem oziru izjema. So ljudje, kteri vidijo v očeh svojega bližnjega pezdur, sami pa imajo cela bruna v njih. Tako se vsaj trdi.

Oči so najnevarnejši del na človeku. Koliko milijonov ljudi je že izgubilo svojo prostost vsled — očij. Koliko srečnih in nesrečnih ljubeznij prehaja iz srea v sree potom — očij.

V življenju rabimo navadno dvoje očes, le kadar streljamo, je jedno odveč. —

Oči so krotke in hude. Krotkost oči opazujemo lahko pri mladih, neomženih ženskah. Tam se ti zde tako nedolžne! Vendar pa se kaj rade spreminene, a navadno šele tedaj, kadar se je dobilo jamstvo za bodočnost z medsebojnimi: da. Tedaj zgine krotkost navadno že v nekaj dneh.

Oči se izredno rade kopljejo. V zalogi imajo vedno dovolj vode, ktera dirja, ko opravi svojo dolžnost, v podobi solza po obrazu.

Solze so nekaj čudnega. Zdravniki pravijo, da je to navadna voda, pomešana z otrpnenimi izmečki krvi. Pesniki pravijo zopet, da so biseri, kteri se utrinjajo iz lepih očij.

Če bode molčala.

Fotograf: "Ko bom štel do tri, imejte zaprta usta in bodite popolnoma mirni. Tako. Jeden — dva — trrrri. Končano. Sliko dobite v jednem tednu. Pa še koga pripeljite."

Gospod: "Saj bodem in sicer svojo ženo, a le pod jednim pogojem."

Fotograf: "Pod kakšnim? Da bode slika lepa, kaj ne?"

Gospod: "Ne, ampak da ji bodete šteli vsaj do — tristo."

Ti otroci.

Umetnik: "No mali, ali ne igram res lepo?"

Dečko: "Da. Ampak najbolj uga jate še našemu očetu."

Umetnik: "Tako? Kaj so pa rekli?"

Dečko: "So rekli, da bi bili radi gluhi za tisti čas, ko vi igrate."

Po domače.

Gospodar: "Tat, ali ne vidiš, da je tam tabla, na kateri je zapisano, da se ne sme tod loviti rib?"

Ribolovec: "Tablo sem videl, a nisem hotel čitati, ker sem si takoj mislil, da ne more biti napis kaj prida."

Naj bo že kakor hoče, res je samo jedno: da solze ne pomenijo ničesar dobrega. Če jih uporablja tvoja poljša polovica, poseži v žep, preštej drobiž in jo vprašaj: kaj hočeš. Na ta način se jih najprej znebiš.

Očij je več vrst. Pred vsem ločimo dobre in slabe. Slabe so zato na svetu, da prodajajo optikarji očala. Poleg raznih drugih lastnosti imajo še jedno posebno, da je zanje namreč "nič" najboljšje.

Barve so različne. Sive oči imajo časten pridevek: mačje.

Med očmi imamo višji ali nižji gorski hrbet, katerega podaljšek se konča z večjim ali manjšim vrhom. To je nos. Častitljivo se dviguje baš po sredi in deli glavo v desno in levo polovico.

Nos igra izredno veliko ulogo v življenju. Najbolj ga upoštevamo, kadar pademo nanj. Tedaj se prijetno razširi in naznanja vsemu svetu, da ni bilo nekaj v redu.

Pri poljubih je vedno napotjo. Zato obrnemo glavo, da ostane ponižno na strani skrit.

Nos ima več imen. Majhnemu pravimo nosek, velikemu pa kopito. Najčastitlivejši je tisti, kateri je znan pod imenom: kumara.

Ta "kumara" je nos in pol. Dobi se le sčasoma, če namreč človek vestno in vztrajno uživa božjo kapljico. Potem se širi polagoma in začne evestiti, da je veselje. Najprvo začne dobivati lepo rdečo barvo. Ta prehaja potem v temnomodro in vijoličasto. V nekaj letih pa je tak, da se lahko skriva vsaka mavrica pred njim.

Narava je poskrbela za razna odlikovanja nosov. Najlepši kras nosa je rejena bradavica, iz katere mora rasti nekaj ščetin. Ta bradavica je tem lepša, čim bližje je konca.

Nos rabimo pred vsem v to, da ga utikamo v razne stvari, kamor ne spadamo.

Najlepši kip nosa je kljukast, kakor ga imajo Judje. Kadar vidim tak nos, mi je vselej žal, da ga čepi taka porecija tako brezdelno na obrazu. Kako bi bil poraben za kljuko pri težkih skrinjah!

Mrzel curek.

"Gospodična, ali mislite, da nisem jaz v stanu povišati vam število veselih trenutkov?"

"Tega nikakor ne trdim. Razveselite me lahko v tem trenutku."

"Srčno rad. S čim pa?"

"Da odidete."

Druga vrsta je mufast nos. To je navadno majhen, malo privihan nosek, v katerega pade lahko kaka kaplja dežja. Sedlast nos je lepo zakriviljen.

Nos se privadi vsega. Nekteri ga ima zalogo tobaka. Nos postane v kratkem tak, kot najbolj okajen tovarniški dimnik.

Nos je izredno nadležen, če pozabi človek — rutico doma. No, pa Amerikaneec ga tudi drugače ustrahuje. Zdaj od leve — zdaj od desne, pa je "orajt".

Slabo razumela.

Ženska: "Dejte mi par nogovje za mojega moža. Jaz sem se zdaj omožila, veste, in sem postala žena krčmarja Svinec."

Trgovec: "Ktera številka, prosim?"

Ženska: "Kaj? Številka? Kakšna predrznost. Nobene številke. Moj mož ima vendar samo mene!"

K razmeram.

Župnik: "Gospa, kaj ste si misli li med mojo propovedjo pri zjutranji maši, ker ste delali tako žalosten obr az?"

Gospa: "Mislila sem, kako je po trpežljiv vendar naš narod!"

Slabo razumel.

Kmet Grivec pride v mesto in čita napis na neki gostilni: Cena kosilu 25 centov. Je se od najstih do treh.

"Sakra", zdihne Grivec ves vesel. "Semkaj pa velja iti. Za kvoder, pa se je štiri ure."

Dopovedano.

Župan: "Ti praviš torej, da je nastala pri tvojem očetu živinska kuga?"

Dekle: "Ne pri očetu — pri kravi."

Kratko.

Človeško življenje opisano v treh besedah: Diha — vzdih — izdahne!

Popravek.

Mestna gospa: "V tej hiši, pod to streho je torej tekla vaša zibelj?"

Kmet: "Pravzaprav ne vedno."

Mestna gospa: "Ne? Kje pa?"

Kmet: "Veste, zibelj se je bila potrla, potem so me imeli pa v jedni "kišti"."

Lahka služba.

Gospodar: "Pri nas se vrši vse z vojaško natančnostjo. Ob sedmih se vstane, ob jedni je, ob desetih se gre pa spat."

Dekla (vesela): "No, če ni drugega dela, potem že vsprejemem službo."

Dobri otroci.

Oče: "No, ali ste se na počitnicah kaj spominjali z materjo na-me?"

Mali Lojzek: "Da. Opoldne je sedel pri sosedni mizi neki debel gospod, kateri je vedno zabavljal nad jedjo. Mati so večkrat rekli pri tem: Nasveti kot naš oče."

Še.

GEORGE BAKER.

Ethel: "Kaj bi ti storila, če bi te kdo jedenkrat poljubil?"

Mabel: "Upila bi."

Ethel: "Kako pa?"

Mabel: "Še, še!"

Pomota.

Neki mlad, debel gospod gre v cestno železnico, da se odpelje malo na deželo. Kmalu za njim pride neka lepa, zastavna ženska. Če se možki ne marajo ogniti, denejo navadno časopis pred obraz, kot bi nikogar ne videli. Ta gospod ni imel baš nobenega časopisa seboj.

Gospa je poznala možke. Zato se ni ozirala okrog, ampak se kar naravnost uprla v našega gospoda, da mu je prišlo vroče.

Nehote se dvigne in pravi:

"Gospa, sedite prosim!"

Ona sede, ne da bi se kaj zahvalila, gospod pa stoji in se negotovo maje z jermenom.

"To stanje in majanje je vendar preneumno", pravi naenkrat gospa. "Saj se vendar lahko sedi na mojih kolenih."

"Oprostite, gospa", jeclja gospod, "na vaših kolenih — jaz si — jaz —"

"Kaj govorite, nesramnež?" zagrmí gospa. "Jaz govorim moji hčeri, ne pa vam."

ŠTIRI LETA BOLNA DEKLICA OZDRAVELA.

Mr. Jakob Planinc, Box 163, Cumberland, Wyo., nam je pisal sledeče pismo: "Želim, da priobčite te vrstice. Moja hčerka, ki živi v starem kraju, je težko bolehal na želodečni bolezni in nobeno zdravilo ji ni moglo pomagati. Poslal sem ji Trinerjevega ameriškega grenkega vina, ki jo je popolnoma ozdravilo. Kot hvaležen oče priporočam vsakemu to zdravilo." Imeli smo že večkrat priliko priobčevati slična zatrdila o uspehu Trinerjevega ameriškega grenkega vina. Ta uspeh se je tako sijajno izkazal, da se ga poslužuje vsakdo, ki trpi na želodečnih boleznih prebavljalnih organov. Ko Vam druga zdravila niso mogla pomagati, Vam gotovo pomaga Trinerjevo ameriško grenko vino. Kadarkoli imate bolečine v želodcu, pijte Trinerja. Po lekarnah. Joseph Triner, 799 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.